

**APAŠTALIŠKOSIOS PENITENCIARIJOS DEKRETAS,
MININT ŠV. PRANCIŠKAUS ASYŽIEČIO MIRTIES 800 METŲ SUKAKTĮ,
KURIUO SKELBIAMI YPATINGI JUBILIEJINIAI METAI
IR SU TUO SUSIJĘ VISUOTINIAI ATLAIDAI
2026 M. SAUSIO 16 D.**

„Branginkite mūsų tėvo ir brolio Pranciškaus atminimą, tebūna per tai šlovė ir garbė Tam, kuris jį padarė didį tarp žmonių ir pagerbė tarp angelų. Melskite už jį, kaip jis pats mūsų prašė prieš mirtį, ir melskite jo, kad Dievas ir mus drauge su juo padarytų jo šventos malonės dalyviais“.^[1]

Dar gyvai prisimenant ir veikiant ką tik pasibaigusio eilinio 2025 m. Jubiliejaus malonės vaisiams, per kurį visi buvome raginami tapti šios vilties, kuri neapgauna (plg. Rom 5, 5), piligrimais, kaip tobulas tęsinys prie jo šliejasi nauja džiugesio ir šventėjimo proga: aštuoni šimtai metų nuo palaimingo šventojo Pranciškaus Asyžiečio perėjimo iš žemiškojo gyvenimo į dangiškąją tėvynę (1226 m. spalio 3 d.).

Pastaraisiais metais švęsti kiti svarbūs jubiliejai buvo susiję su Asyžiaus Šventojo asmeniu ir darbais: aštuoni šimtai metų nuo pirmosios Prakartėlės Grečo miestelyje pastatymo, nuo Kūrinijos giesmės, himno šventam kūrinijos grožiui, sukūrimo ir Šventųjų Stigmų gavimo La Vernos kalne, tarsi naujoje Kalvarijoje, likus dvejiems metams iki mirties. 2026 m. žymės viso ankstesnio šventimo viršūnę ir išbaigimą – tai bus Šventojo Pranciškaus metai ir visi būsime kviečiami tapti šventi dabarties pasaulyje, sekdami *Serafiškojo Patriarcho* pavyzdžiu.

Kaip nuostabiai tikra, kad „neduota žmonėms po dangumi kito vardo“ (plg. Apd 4, 12), išskyrus Jėzaus Kristaus, žmonijos Atpirkėjo, taip pat neįtikėtina tikra, kad tarp dvyliktojo ir tryliktojo amžiaus, vadinamųjų šventųjų karų, sumenkusių papročių, klaidingai suprasto religinio užsidegimo epochoje „pasauliui užgimė saulė“^[2]: Pranciškus, kuris iš turtingo pirklio sūnaus tapo neturtėliu ir kukliu, tikru *alter Christus* žemėje, parodęs pasauliui apčiuopiamą evangelinio gyvenimo pavyzdį ir tikro krikščioniško tobulumo įvaizdį. Mūsų laikai nedaug skiriasi nuo tų, kuriais gyveno Pranciškus ir galbūt kaip tik šioje šviesoje jo mokymas šiandien yra dar aktualesnis ir labiau suprantamas. Kai krikščioniška meilė išblanksta, sklinda neišmanymas drauge su nedorove, o aukštinantys santarvę tarp tautų tai daro labiau dėl egoizmo nei dėl nuoširdžios krikščioniškos dvasios. Kai virtualybė ima viršų prieš realybę, socialinė nesantaika ir smurtas tampa kasdienybe, o taika kasdien darosi vis mažiau užtikrinta ir tolima, tegul šie Šventojo Pranciškaus metai paskatina mus visus, kiekvieną pagal galimybes, sekti Asyžiaus neturtėlio pavyzdžiu, kiek įmanoma stengtis panašėti į Kristų, neleisti nueiti

perniek ką tik prabėgusių Šventųjų metų pasiryžimams: viltis, kurios piligrimais buvome, dabar tevirsta veiklios meilės uolumu ir užsidegimu.

„Ir noriu pažinti, ar myli Viešpatį ir mane, Jo ir tavo tarną, iš to, ar darysi šitai, tai yra, kad nė vienas pasaulyje brolis, nusidėjęs tiek, kiek tik galėjo nusidėti, pamatęs tavo akis niekada nenueitų nesulaukęs tavo gailėstingo atleidimo, jeigu jo prašo“^[3].

Šiais įstabiais žodžiais, užrašytais gerai žinomame *Laiške ministrui*, šventasis Pranciškus tuo pat metu ne tik suteikia paguodą ir patarimus nežinomam broliui, bet ypač nurodo ir pabrėžia pamatinę gailėstingumo sąvoką, su kuria neperskiriamai susiję atleidimas ir atlaidai. Ir būtent atleidimas, garsusis „Asyžiaus atleidimas“ arba „Porciunkulės atlaidai“, kuriuos popiežius Honorijus III kaip išskirtinę privilegiją suteikė tiesiogiai Pranciškui tiems, kas atlikę išpažintį ir priėmę Komuniją, rugpjūčio 2 d. aplankys senovinę bažnytelę šalia Asyžiaus, pastatytą prieš 800 metų ant „mažo žemės gabalėlio“ (iš čia kilo Porciunkulės pavadinimas).

Su tuo pačiu dosniu užsidegimu ir ta pačia džiaugsmo kupina dvasia, kurią Šventasis, matydamas, kad Kristaus Vietininkas išklaušė jo maldą, skleidė tarp Porciunkulės pašventinimo proga susirinkusios minios, skelbdamas suteiktą malonę, Jo Šventenybė popiežius Leonas XIV, mūsų tikėjimo ir džiaugsmo tarnas, nustato, kad nuo 2026 m. sausio 10 d., eilinio Jubiliejaus uždarymo dienos, iki 2027 m. sausio 10 d. būtų paskelbti ypatingi Šventojo Pranciškaus metai, per kuriuos kiekvienas tikintysis krikščionis, sekdamas Asyžiaus Šventojo pėdomis, pats taptų šventumo pavyzdžiu ir nuolatinio taikos liudytoju.

Siekiant kuo tobuliau įgyvendinti numatytus tikslus, Apaštališkoji penitenciarija šiuo pagal popiežiaus valią išleistu Dekretu Šventojo Pranciškaus metų proga suteikia *Visuotinius atlaidus* įprastomis sąlygomis (sakramentinė išpažintis, šv. Komunija ir malda Šventojo Tėvo intencijomis), kurie gali būti skiriami ir skaistykloms labai:

1) Pranciškoniškosios šeimos Pirmojo, Antrojo ir Trečiojo Regulinio bei Pasauliečių ordinų nariams;

- priklausantiems pašventojo gyvenimo institutams, apaštalinio gyvenimo draugijoms ir viešosioms ar privačiosioms vyrų ir moterų asociacijoms, kurie laikosi šv. Pranciškaus Regulos arba yra įkvėpti jo dvasingumo, arba bet kokia forma tęsia šią charizmą;

2) visiems tikintiesiems be išimties, kurie, širdimi atsiriboję nuo nuodėmės, dalyvaus Šventojo Pranciškaus metuose piligrimystės būdu aplankydami bet kurią pranciškonų vienuolyno bažnyčią ar bet kurioje pasaulio vietoje esančią šventovę, skirtą šv. Pranciškui ar su juo kaip nors susijusią, ir ten pamaldžiai dalyvaus jubiliejinėse apeigose arba bent skirs pakankamai laiko pamaldiems apmąstymams ir kels į Dievą maldas, kad, sekant šv. Pranciškaus pavyzdžiu, širdyse kiltų krikščioniškos meilės artimui jausmai ir tikri santarvės bei taikos tarp tautų troškimai, užbaigiant „Tėve mūsų“, Tikėjimo išpažinimu ir maldomis į

Švenčiausiąją Mergele Mariją, šv. Pranciškų Asyžietį, šv. Klarą ir visus Pranciškoniškos šeimos šventuosius.

Senoliai, ligoniai ir jais besirūpinantieji, kurie dėl rimtos priežasties negali išvykti iš namų, taip pat galės pelnyti Visuotinius atlaidus, visų pirma atsiriboję nuo bet kokios nuodėmės ir turėdami ketinimą, kai tik bus įmanoma, įvykdyti tris įprastines sąlygas, jei dvasiškai vienysis su jubiliejiniu Šventojo Pranciškaus metų šventimu, aukodami Gailestingajam Dievui savo maldas, skausmus ar gyvenimo kančias.

Kad tokia galimybė pelnyti dieviškąją malonę per Bažnyčiai patikėtą Raktų galią būtų lengviau įgyvendinama, ši Penitenciarija tvirtai prašo visų kunigų, vienuolių ir diecezinių, turinčių tinkamus įgaliojimus, būti pasirengusiems, dosnia ir gailestinga dvasia, švęsti Sutaikinimo sakramentą.

Šis dekretas galioja Šventojo Pranciškaus metams, nepaisant bet kokių priešingų nuostatų.

Duota Romoje, iš Apaštališkosios penitenciarijos būstinės, 2026 m. sausio 10 d., Viešpaties Krikšto šventės išvakarėse.

Kardinolas Angelo De Donatis

Didysis Penitenciarijus

J. E. Vysk. Krzysztof Józef Nykiel

Velijos titulinis vyskupas, regentas

[1] *Brolio Elijo aplinkraštis visoms Ordino provincijoms apie Šventojo Pranciškaus mirtį*, 7 (FF 311)

[2] Dante Alighieri, *Dieviškoji komedija, Rojus*, XI, 50.

[3] Pranciškų Asyžietis, *Laiškas ministrui*, 7–8 (FF 235)